Georgie Downy

A Fekete Herceg

Publio

A fekete herceg

Georgie Downy

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A szerelem, éppúgy mint a halál, megváltoztat mindent.

Szemben a Halállal

Szemben állunk egymással, én és a Halál.

Kérdi tőlem: - Váltságul nékem mit hoztál?

Mit is? – tűnődöm, és lába elé teszem,

Szeretetből, féltésből tákolt életem.

- Ez semmi, kevés! Ilyen másnak is lehet.

- S az emlékek? Nyári napfény a víz felett,

csillagos álmok, élet születése?

- Elporlik mind, mint tűzbe vetett kéve.

Te mellém lépsz, kezembe kulcsolod kezed,

pajzsként tartod szívem fölé szerelmedet.

Szétárad véremben az éltető meleg,

nem félek most már, hogy elveszítelek.

A Halál hátrahőköl. – Nem lehetsz enyém!

Eltűnik, és ketten maradunk: te meg én.

Tudjuk jól, hogy ez haladék csupán,

tovább élünk majd a halál után.

B. Gy

1.

- Firenze, az Arno folyó által kettészelt lankás dombok között terül el. – Az idegenvezető széles mosollyal körbemutatott a busz panorámaablaka előtt. – Aki Firenzébe látogat, kulturális zarándoklaton vesz részt. Már az ókorban lakták, a toszkánok büszkén tartják őseiknek az etruszkokat. Etruria volt Toszkána ősi neve – folytatta. – A gótok ostromának még ellenállt - ekkor kapott új városfalakat -, de a barbárok később kíméletlenül végigsöpörtek rajta. Bizánci fennhatóság alá került, de a gótok visszatértek, és uralmuk alá hajtották a várost. Figyel rám mindenki? Mindjárt feltárul előttünk a csodálatos Firenze!

Angelina O'Connor engedelmesen hallgatta az ismertetést. Az idegenvezető kellemes, közvetlen modora lenyűgözte. Egy társasutazás sikere nagyban múlik az idegenvezetőn. Na, rajta nem fog múlni! – derült magában. Vagány, pimaszul jóképű férfi volt.

Angelina kényelmesen hátradőlt az ülésen.

Amikor elhatározta, hogy Itáliában fogja tölteni a szabadságát, a barátnői mind azt tanácsolták, hogy legyen nyitott egy kis romantikus kalandra. Lehet, hogy megfogadja a tanácsukat?

Azt is javasolták, hogy folytasson előtanulmányokat, mert Olaszország az európai történelem esszenciája, de úgy gondolta, elegendő lesz az ismeret, amit az idegenvezetőtől megtud. Vásárolt egy útikönyvet, de száraznak találta. Mennyire más élményszerűen hallani, átélni mindazt, amivel a színes kiadványok kecsegtetnek!

Itt, és most akarta magába szívni a tudást, mint a szivacs. Kislánykora óta Firenzébe vágyott, bár eddig még ki sem tette a lábát az Egyesült Államokból. Palomina nagymama, aki ízig-vérig olasz, és egy csöpp toszkán faluból származott, ódákat zengett róla. Idén lesz hetven éves, és soha nem tért vissza Itáliába, de ő szeretné megismerni ősei földjét.

Angelina nagypapája nyakas ír bevándorló volt, aki a messzi Újvilágban menthetetlenül beleszeretett a cserfes olasz leányzóba. Fogas kérdés: ha már rászánta magát az utazásra, Itáliába, vagy Írországba látogasson először?

De mióta egy antikváriumban a kezébe akadt Lorenzo di Medici életregénye: A Magnifico, semmi másra nem tudott gondolni, csak Firenzére. Az agyonlapozott, megsárgult kötet ablakot nyitott egy varázslatos, életigenléssel teli, izgalmas világra, és mindarra, amit képviselt, a reneszánsz korra.

Volt még valami, vagy inkább valaki, akit látni kívánt. Rajongása tárgya egy reneszánsz festmény, egy férfiportré. Minden létező krónika azt bizonygatja, hogy Firenzében található, de pontos helyét illetően eltérnek az információk.

Amikor először meglátta a reprodukciót – pedig elég gyenge minőségű nyomat volt – hasonlatos lett a szerelemhez. A férfi megigézte, nincs rá jobb szó. A Fekete Herceg – magában így nevezte. Ki volt? Hol élt? Kit szeretett?

Talán soha senkit.

Tekintete, mint hegyek a reggeli párában, olyan távoli és sejtelmes volt. A fél arcát árnyék takarta, szabályos vonásai élesen kirajzolódtak, életre keltek az éjsötét háttér előtt. Bársonyruhája is ébenfekete volt, dísztelen, de tartása, gőgösen kihúzott vállai egy hercegé. A bársonyzeke fölött hosszú aranyláncot viselt, egy kiterjesztett szárnyú főnixmadarat ábrázoló medállal. A madár

szemében a rubintok vércseppekként vöröslöttek.

Bárki azt mondaná, hogy kész őrület beleszeretni egy évszázadokkal ezelőtt élt férfi arcképébe, vele mégis ez történt. Igaz, szerelme a körülmények okán plátói és viszonzatlan maradt, de mit sem veszített hevességéből. A Fekete Herceg miatt kezdett művészettörténetet tanulni, miatta kutatta rendületlenül az európai múzeumok katalógusait, hátha rátalál. Mit nem adna, ha az eredeti képmásra vethetne egy pillantást! Ám két év is eltelt, mire belátta, hogy a festmény valószínűleg egy magángyűjteményben rejtőzik, örökre elzárva a nyilvánosságtól.

A busz éles kanyart vett, és kizökkentette ábrándozásából.

- Kérem, kérem! Nem szabad felállni, balesetveszélyes! – hallatszott a Guid hangja mikor egy testes úrnak éppen ekkor jutott eszébe feltápászkodni, és megtornáztatni elmacskásodott végtagjait.

- Nekem mindig feláll – vicceskedett.

Angelina égnek emelve forgatta a szemeit. Az előtte lévő ülésen két barátnő vihorászott, háta mögött pedig két, soha felnőni nem akaró nagyfiú tett pikáns megjegyzéseket a vihorászó lányokra.

Közben legördültek az autópályáról, hamarosan feltűnt az Arno folyó zöld selyemszalagja, és valóban lélegzetelállító látvány tárult a szemük elé. A reneszánsz város terrakotta cserepes házai, a Santa Maria del Fiore rézvörös kupolája, mely Firenze jelképe, akárcsak Giotto harangtornyának kecses sziluettje.

A belvárost csak gyalogosan lehet megközelíteni, még a turistabuszok sem hajthatnak be. Míg a csoport idős tagjai is lekászálódtak a buszról, egy tinilánynak álcázott középkorú hajadon máris ráhajtott a fiatal idegenvezetőre. Gianni Tornelli udvarias meghajlással kitért előle, és hirtelenjében megszólította Angelinát.

- Scusi, signorina! Tetszik Önnek Firenze?

- Hát, amit eddig láttam belőle, az tetszik – mosolygott Angie. – Izgatottan várom a folytatást.

- Va bene. Állok elébe. – meghajolt, akár egy gavallér – Gianni Tornelli, szolgálatára. Ígérem kisasszony, kielégítem a kíváncsiságát.

Olyan kétértelmű hangsúllyal és csibészes mosollyal ejtette ki a szavakat, hogy erotikus töltése legyen. Angie elámult a pimaszságán, de tetszett is neki. Az a típus, aki nem sokat teketóriázik - gondolta. Az a bizonyos „latin szerető”. Egy bibije volt csak, hogy csöppet se látszott latinnak. Vékonyszálú, lágy esésű haja, ahogy rávetődtek a napsugarak, érett kalász színében játszott. Angelina nem állta meg, hogy rákérdezzen.

- Azt hittem, az olasz férfiak feketék.

- Sei americana! Amerikaiak! – nevetett Gianni. – Általánosítás. Az olasz nemzet számos nációból tevődik össze. Én Torinóban születtem, és az észak- olaszok legtöbbször világos színeket viselnek. De a vérmérsékletem vetekszik egy szicíliai bikáéval! – tette hozzá nevetve.

Meleg mogyoróbarna szemével szinte simogatta a lányt.

Angelina szívesen elmagyarázta volna, hogy az ő ereiben is részben mediterrán vér csörgedezik, de nem engedett a kísértésnek. Higgyen róla a férfi, amit csak akar! Annak ellenére, hogy majdnem három órája zötykölődtek a buszon – Milánóban szállt le a repülőjük - nem érzett fáradtságot, csak a

várakozás izgalmát. Ahhoz hasonlatos ez az érzés, mikor a versenyló a startboxban áll, és minden porcikája remeg a száguldás vágyától.

Elhatározta, hogy végigjár minden múzeumot és kiállítást, mert nem adta fel a reményt, hogy találkozzon a Hercegével. Mit számítanak az évszázadok két szerető szívnek! Csak egyszer az életben belenézhessen azokba a titokzatos, füstszínű szemekbe!

Virágok városa, isteni Firenze! Angelina úgy érezte, nem tudna betelni ezzel a sok gyönyörűséggel. Bár őrült tempóban vágtattak egyik helyszínről a másikra, és őrülten kattogtak a fényképezőgépek, mégis az igazi élmény az, amit a szívünkkel fogadunk be. Ami olyan mélyen megérint, hogy csukott szemmel is látjuk.

Firenze ilyen.

Igaz, még csak nyár kezdete volt és nem indult be a turistaszezon, de a Dóm téren egy gombostűt sem lehetett volna leejteni, akkora volt a tömeg. Angelina már érkezéskor eldöntötte, hogy nem megy tovább a csoporttal Riminibe, a tengerpartra. Semmi kedve sem volt a napon süttetni a hasát, amíg itt megannyi titok és csoda vár rá.

Háta mögött egy fiatal házaspár civakodott. No, ha már a nászúton se tudnak meglenni békességben, mi lesz később? Talán butaság volt, hogy ezt a szervezett utat választotta, ahelyett, hogy egyedül barangolna Toszkánában, de nem volt hozzá mersze.

Gianni Tornelli mesélt, csak mesélt, szélesen gesztikulálva. Angelina egyik ámulatból a másikba esett. Előtte állt a lenyűgöző méretű dóm, szemben vele a Keresztelőkápolna, a szépséges Paradicsom Kapujával, melyet aranyozott bronzból készült domborművek díszítenek. A csoport tagjai vadul fotóztak.

Nem mesze a felséges Santa Croce Bazilika, ahol Firenze nagyjainak pompás síremlékei találhatók: itt nyugszik a zeneszerző Rossini, a tudós Galileo Galilei, Machiavelli, Dante, a költőóriás, végül, de nem utolsó sorban minden idők legnagyobbika, Michelangelo Buonarotti.

No és a Medici család mauzóleuma, a Medici kápolna! Tizenhat toszkán főherceg földi maradványaival, és itt alussza örök álmát a nagy festőművész, Donatello is. A belső tér barokkos falfelületeit márvány- és drágakő berakások borítják. Angelina csak kapkodta a fejét, és beleszédült az élmények kavalkádjába.

- A reneszánsz Firenze urai a Mediciek voltak. A dinasztiát Cosimo Medici alapította, de fia, Lorenzo teljesítette be, kezében tartva minden hatalmat. – Tornelli maga köré intette a csoportját - A város hihetetlen fejlődésnek indult, a kor legnagyobb művészeit foglalkoztatta, és már kortársai is Magnificonak, Nagyszerűnek nevezték. De ellenségei is bőven akadtak, IV.Sixtus pápával is rossz viszonyban volt, mert a hatalmával rivalizáló Pazzi családot támogatta. A Pazzik, hogy megszerezzék a hatalmat, merényletet követtek el a Medici testvérek ellen, 1478 húsvét vasárnap, a misén, a dómban.

A lány tudott erről, mert olvasta a Magnifico életéről szóló regényben, de érdeklődéssel figyelte Giannit, aki teátrális gesztusokkal kísérte szavait.

- Lorenzónak sikerült bemenekülni a sekrestyébe, de öccse, Giuliáno, több késszúrástól, holtan esett össze. Lorenzo bosszúja rettenetes volt! Kétszázhetven embert végeztetett ki - akik részt vettek az összeesküvésben -, de a család egész rokonságát száműzte Firenzéből, és háborút indított a pápa ellen.

Angelina, a hátát egy hűvös márványoszlopnak vetette, és lehunyta a szemét. Kint az utcán tombolt a hőség, és a kápolnában is megrekedt a levegő, de azért hűvösebb volt bent, mint kint.

- Képzeljék csak – folytatta Gianni élénken -, éppen most készülnek exumálni a Mediciek maradványait, fel fogják nyitni ezeket a sírokat.

Általános felhördülés és borzongás futott végig a hallgatóság sorain. Gianni örömmel nyugtázta.

A pápai egyetem kérésére, a csontokból vett mintákat genetikai elemzésre küldik. Meghatározzák a vérszerinti kapcsolatokat, kiderítik milyen betegségekben szenvedtek, hogyan sebesültek meg. Csodával határos módon, mintegy égi jel, előkerültek a Medici palota pincéjéből azok a leletek, melyek az Arno folyó áradásakor elvesztek a múzeumból. Köztük van Giuliano Medici vérfoltos, szakadt inge, mely magán viseli a halálos tőrszúrások nyomait, továbbá hajtincsek, fogak, kelmedarabok. Nézzenek még egyszer körül, aztán tovább indulunk.

Tornelli Angelina mellé lépett, és azzal biztatta, hogy nemsokára tartanak egy kis pihenőt a Palazzo Vecchio előtti téren.

- Íme, a Piazza della Signorina! Itália legszebb építészeti remekei között tartják számon. A négyszögletes tér önmagában is építészeti mesterfogás – Tornelli körbemutatott -, ha nem is ékesítenék olyan szobrok, mint Michelangelo Neptun-kútja, vagy a legyőzhetetlen Hercules, no és a legendás Dávid! Hölgyeim, ne fogják vissza magukat, járják csak bátran körbe, ne szégyelljék megcsodálni a formás hátsóját is, mert igazi műremek! – nevetett.

Közben Angelina mögé került, és a fülébe súgta:

- Nézze csak, a mi Dávidunknak túl nagy a keze a kakaskájához képest, és nincs is körülmetélve. - Angelina elpirult, és nem tudta, mit válaszoljon. Hallgatását a férfi kihasználta, és vidáman folytatta. - A rossz nyelvek szerint a Mester, egyik kedvenc fiúszeretőjéről mintázta. Michelengelo köztudottan a saját neméhez vonzódott.

- Én is hallottam, de nem akarok tudni róla.

- Csak nem prűd, Angelina? Szólíthatom a keresztnevén? Meghívhatom egy kávéra?

- Egyáltalán nem vagyok prűd! – csattant fel a lány – Csak nem szeretem, ha lerombolják az ideáljaimat – engedékenyen elmosolyodott – Igen, szólíthat Angelinának, de a kávémat én fizetem.

- Sei americana! – a férfi színpadiasan forgatta a szemeit. – Bocsásson meg, de attól még megőrzi a függetlenségét, hogy elfogad tőlem egy kávét. Miért félnek az amerikai nők a férfiaktól?

- Micsoda képtelenség! – a lány durcásan felhúzta az orrát. – Ez éppen olyan ostoba általánosítás, mint hogy az olasz férfiak igazi amorózók.

- De hát azok vagyunk! – nevetett Gianni, kivillantva hibátlan fogsorát. - Tudok még egy általánosítást – nevetett - ami önre is igaz: A vörös hajú nő érzékeny és önfejű, de vad gondolatok járnak a fejében.

Angelina csak legyintett.

- Hol az a kávé? És hol egy szék? Leesnek a lábaim.

- Ott a kávézó, óázis a sivatagban. Kövessen, cara mia! – és a csoport szétszóródott tagjai felé

intett. – Jöjjön mindenki, aki felfrissülésre vágyik, fél óra szabadprogram!

- Valóban igazi oázis! – sóhajtotta Angie elégedetten, amikor lehuppant a fonott karosszékbe, és teleszívta tüdejét a dúsan virágzó oleanderek mézes illatával. Azonnal megjelent a zselézett hajú, kifogástalan modorú pincér és a kávé habbal – dupla habbal! - perceken belül az asztalukra került, egy pohár jeges, citromkarikával díszített limonádéval egyetemben.

Angelina csukott szemmel, átszellemülten kortyolt az italba. Aztán a kávéskanállal kihorgászta a citromkarikát a pohárból, és szopogatni kezdte.

A férfi megbűvölve figyelte, hogy mit csinál. Hamar kész volt a gondolattársítás, mert élénk fantáziával rendelkezett, de mikor a lány, rosszalló pillantással felnézett, a zavar legkisebb jele nélkül rámosolygott.

- Páratlan ez a kilátás, igaz?

- Valóban – nem jött zavarba.

Bronzvörös haja az Isten és az ír nagypapa ajándéka – sajnos a szeplői is - és zöld macskaszeme igazán igéző – ezt tudta. Az édesanyja egyszer ezt mondta: Nézz a tükörbe, egy jégszobrot is meg tudnál olvasztani!

A bogárszemű, tűzrőlpattant nagymamától délies temperamentumát örökölte. Anyja nem viselte azokat a karakteres jegyeket mint ő, tipikusan elegáns bostonivá vált. Apja Washingtonban látta meg a napvilágot, de büszke volt rá, hogy ősei még a MyFlowerrel hajóztak az Újvilágba. Szülei sosem jártak Európában, és nem is vágyódtak oda –, mindenük megvolt, haszontalan és fárasztó dolognak tartották az utazgatást.

De Angelinában munkált az ősi örökség, a nyughatatlanság, hogy felfedezze Itáliát, és majd egyszer Írországot is. A nagyitól tanulta, hogy követni kell a sorsunkat, de néha tehetünk egy kis kitérőt. A lelke Toszkánába húzta –, és hát a titokzatos férfiképmás utáni vágyakozás is.

Most pedig itt volt végre, és a valóság felülmúlta álmait. Gianni Tornelli követte a tekintetét, és ösztönösen kibújt belőle a Guid.

- Látja, az ott jobbra a Loggia dei Lanzi. A szobrok igazi világcsodák, de mindközül a legcsodálatosabb Benvenuto Cellini Perszeusza. – Miközben beszélt, még a tekintete is bepárásodott a meghatottságtól. – Nézze csak azt a mozdulatot! A bronzba dermedt pillanat. Mintha élne, mintha a következő percben elindulna felénk.

A lányt is elbűvölte a bronz férfialak, nem esett nehezére elképzelni, amit Gianni mondott. Az ókori görög hőst Meduza, a szörny fejének levágása pillanatában örökítette meg. A harcos arcából és egész testéből visszafogott erő sugárzott.

- A dráma már lejátszódott, a harc eldőlt – folytatta Gianni a szoborra mutatva - Perszeusz jobb lába mintegy nyomatékul, a szörny testén nyugszik, de fejét lehajtja, a vesztes nagysága előtt tisztelegve.

- Nem! – fordult meg Angie hirtelen. – Én nem így látom! Szerintem nem volt ínyére, hogy ölni kell. Szomorúnak látom. Magába száll, miközben a fejét lehajtja. Szinte még remeg a küzdelem izgalmától.

- Hát ez egy egészen sajátságos megközelítés. – A férfi lassan elmosolyodott, de közben még

hitetlenkedve csóválta a fejét. – Tudja, a Meduza a kígyótestű Gorgók egyike volt. Aki az arcába nézett, kővé változott. Perszeusz is csak azért tudta legyőzni, mert Pallas Athéné istennő, aki kedvét lelte a vakmerő ifjakban, segített neki. Adott a hősnek egy fénylő rézpajzsot, melyben, mint egy tükörben láthatta harc közben Meduzát, nem kellett ránéznie.

- Cseles – nevetett Angie. – Különben ő is kővé vált volna, nem igaz?

- Vannak helyzetek, amikor a csel jobban beválik, mint a hősködés. Így aztán Perszeusz két legyet ütött egy csapásra, mert jutalmul elnyerte a szépséges Androméda királylány kezét, akit a szörny éppen felfalni készült. Angelina, én hiszek a mindent eldöntő rohamban. Velem vacsorázik ma este?

- Kicsit gyors a tempó – nevetett a lány. – Úgy tudtam, a szállodában vacsorázunk – ártatlanul pillogott.

- Tudja jól, hogy nem olyan vacsorára gondoltam! A szállodában sza… akarom mondani szegényes a kínálat. Elvinném egy menő helyre, egy koktélbárba, vagy ahol szívesen eltöltene velem egy-két órát, néhány pohár ital mellett.

- Akkor inkább egy trattoria lenne kedvemre való, szívesen megkóstolnám a híres chiantit.

- Ezt vegyem beleegyezésnek? Komolyan, randizna velem? – lelkesedett a férfi fülig érő szájjal.

- Valójában egész nap randizunk – nevetett Angie -, össze vagyunk kötve.

- Csak ideiglenesen. És éppen ezen szeretnék változtatni.

- Nem korai még hosszabb távra gondolkodni? – kacagott – Még csak fél napja ismerjük egymást.

- Akár fél éve is ismerhetném! Tévedhetetlen vagyok a megérzéseimben. Amikor megláttam leszállni a repülőgépről, felrobbant a vérem, mint a forró rumba tartott láng.

- Ó – a lány pislogott egy keveset. – Ezt fel kell dolgozzam. Este megbeszéljük, de most azt hiszem mennünk kellene. A csoport úgy látom, türelmetlenkedik.

- Á, igaza van, szűkre szabott az időnk. De szaván fogom! Ne vigye túlzásba a vacsorát, hátha kedve szottyan valami specialitásra. Kilenckor a recepción?

- Ott leszek – mosolygott sejtelmesen Angie.

Hu. Egy kicsit forró a helyzet, erre nem számítottam. De hát nagymama is megmondta, hogy úgyis megtalálnak minket azok a dolgok, melyek meg kell, hogy találjanak. Én mindig mögöttes tartalmat keresek, és az igazi megnyugvás, ha megtalálom – gondolta révedezve, miközben majdnem elvesztette szem elől a csoportot.

Útban a szálloda felé Giannin járt az esze, és hogy nem mondott-e túl hamar igent neki. De hát egy randi még nem a világ. Vajon mi tetszett meg benne? Sokan és sokat vitatkoztak már arról, hogy mitől lesz férfias egy férfi. Egyesek szerint jó éghajlatra kell születni ahhoz, hogy tomboljon a testben a tesztoszteron, de ebben az esetben a hidegnek tartott svédekben annyi érzékiség lenne, mint egy levelibékában.

Hát én nem hiszem, hogy a férfiasság a földrajzi hovatartozásban keresendő – vélekedett Angie. Tény, hogy a nők olyan férfira vágynak, aki tudja, mit akar az élettől - alkalmasint tőlük, és ha átkarol, ölelésében ne csak szenvedély legyen, hanem oltalmazás.

Valószínűleg ilyen férfi nincs, de majd kiderül. Ki tudja, mit tartogat Firenze? Egy kis izgalom igazán rám férne - gondolta.

2.

A szépség belűről fakad – szokták mondani –, de könyörgöm, ennek valaki utánajárt? Egyre növekvő kétségbeeséssel méregette képmását a fürdőszobai tükörben. Nyúzottnak, sőt valósággal elnyűttnek látszott.

Vagy inkább higgyek a szépítőszerekben? – kérdezte magától. Jó, mondjuk elfogadom a belűről fakadó szépség elméletét, de ha hihetnék az irományoknak a flakonokon, akkor Kleopátra sutba dobhatta volna a szamártejes fürdőt.

A külsőm kizárólag attól függ, hogy mennyit törődöm vele? Mi van a gondolataimmal, érzéseimmel? Na persze, a női szépség okozott már néhány galibát a történelemben, és nem semmi az a trójai Heléna sem! Jó kis háborút kavart a görögöknél, a szépségversenyt játszó istennőkről nem is beszélve.

Hajlok arra, hogy a lelkünk osztja a lapokat – merengett tovább Angelina. Az embernek kiül a gond az arcára, de sugárzik, ha boldog. A homlokráncainkat se mi rajzoljuk az arcunkra. De mit tegyen az ember lánya, ha kétnapi utazás után egy esti randevúra hívják?

Már el is ment a kedve az egésztől, legszívesebben bebújna a pihe-puha ágyba a forró zuhany után. Na de ennek lőttek. Perceken belül úgy kell kinéznie, mint a lélegzetelállító hölgy a reklámban, aki megjárta Londont, Párizst, Rómát, és még a frizurája sem kócolódott össze a széltől.

Angelina megpaskolta az arcát, hogy pirosabbnak látsszon, de biztos ami biztos, leheletfinoman rákent egy kis pirosítót is. Pasztellzöld szemhéjárnyékolóval színezte a szemhéját, és ezüst csillogást vitt fel a szemzugokba. A hűvös vízszínek különös varázslatot vittek véghez a szemeiben. A haját hol kifésülte az arcából, hol belefésülte, összeborzolta aztán kibogozta, és ott állt a legnagyobb tanácstalanságban. Végül hátrafogta, megkötötte, és feltűzte. Punktum.

Fűzöld kiskosztümöt vett fel, és lemondó sóhajtással beletuszkolta a lábát tűsarkú cipőjébe, akár Hamupipőke a bál előtt. Neki sem lehetett több kedve a magas sarkú topánkához, miután egész nap a konyhát takarította, és a lencsét szemezgette.

Csodát tett volna egy kis kámforos lábfürdő, de arra már nem maradt idő. Vetett egy utolsó pillantást a tükörképére, és kilibbent az ajtón.

- La Belissima! Gyönyörűbb ma este, mint vártam – fogadta Gianni lenyűgöző mosollyal. Buona sera. – a karját nyújtotta a lánynak. - A Boboli-kertbe megyünk. A Pitti palotával szemben, ahová majd a csoporttal visszatérünk, ezért arról nem is ejtek szót ma este.

- Akartam is kérni – mosolygott Angelina – hogy egyáltalán ne ejtsen szót semmilyen nevezetességről. Legyen teljesen privát ez a randi.

- Ahogy kívánja! Szóljon rám, ha önkénytelenül kibújna belőlem a hivatástudat. Pedig szerettem volna elmondani, hogy a Baboli-kert tele van csodás szobrokkal, aztán ott a hercegi nyári lak, meg a Lovagi kert…

- Gianni! Megfeledkezik magáról.

- Scusi. Beszéljünk másról. Tényleg észbontóan néz ki, ne csodálkozzon, ha nem leszek beszámítható.

- Köszönöm a bókot, igyekeztem. De tudja mennyi munka van ebben? – nevetett.

Lassan lépdeltek a széles fasorban. A fák ágai között sárga lampionok virítottak, mint az érett narancsok, és az utat tűzliliomok szegélyezték. Nehéz, bódító illatuk betöltötte a levegőt. Gianni megtorpant, leszakított egy virágot, és huncut mosollyal a lánynak nyújtotta.

- Legközelebb egy bokrétát veszek. Azt mondják, a virág a legjobb kerítő, ha egy férfi az ágyába akar csalogatni egy nőt.

- Ezt nem akarom hallani még egyszer!

- Sza… akarom mondani szomorú helyzet. Legalább adjon egy esélyt!

- Akkor tegeződjünk, jó? – mosolyodott el Angie. - Körülbelül egyidősek lehetünk.

- Ha te tizenhat éves vagy, mint amennyinek látszol, akkor nem – huncutkodott Gianni.

- Te pedig egy nagyra nőtt kölyök – válaszolt Angelina fejcsóválva. - Én sajnos már több vagyok, mint amennyit tippeltél. Pontosan huszonnégy.

- Hát, nagy kő esett le a szívemről, mert nincsenek pedofil hajlamaim. Én vagyok a rangidős, a huszonhat évemmel – fülig ért a szája. - De már meg is érkeztünk. Látod azt a lugasos kertvendéglőt? Van egy halastó is mögötte az Óceán Szökőkútjával. Ott fogunk bulizni, tánc és élőzene van minden este.

- Nem biztos, hogy egész napi gyaloglás után lesz kedvem táncolni.

- Majd meglátjuk, ne hamarkodd el a döntést. Először is iszunk valamit. Hozzá egy kis antipastót étvágygerjesztőnek.

- Már semmi sem tudna nekem étvágyat gerjeszteni, annyira jóllaktam, de igazad van, valamit rágcsálni kell a bor mellé.

- Tehát bor. Prosecco, vagy chianti?

- Természetesen Chianti.

A férfi intett a pincérnek, megrendelte a bort és egy nagy adag bruscettát.

- Figyelmeztettél, hogy legyek visszafogott a vacsoránál, de olyan isteni saláták és különleges zöldségek voltak… - magyarázkodott Angelina.

- De ugye nem vagy zöldségvallású? – kérdezte Gianni megütközve.

- Hogyan? Á, nem vagyok vega, ha arra gondolsz – nevetett.

Megérkezett a bor. A férfi töltött mindkettőjüknek, és koccintottak.

- Mire igyunk? – kérdezte évődve.

- Firenzére – vágta rá a lány. – Csakis Firenzére. Boldog vagyok, hogy itt lehetek.

- Egyetértek. Én pedig boldog vagyok, hogy megismertelek.

Úgy nézett a lányra, olyan mélyen és zavarba ejtőn, hogy Angie kénytelen volt lesütni a szemét.

- Ne! Ne hunyd le a szemed, hadd csodáljam! – kérte, és egy könnyed mozdulattal végigsimított a lány arcán. A hangja borízű volt mikor megszólalt – Ritkán gondolunk arra, hogy a szem az egyik legkülönlegesebb látnivaló. Che belezza! Hihetetlen, hogy mi mindent láthatunk egymás szemében. Hófehérke! Te túlságosan tiszta vagy, pedig bujálkodni akartam veled ma éjjel.

A lány meghökkent, és zavartan fészkelődni kezdett a széken.

- Ezt bóknak szántad, vagy sértésnek?

- Accidenti! Csuda vigye el! Bóknak vedd, tündérkém!

- Nekem túl gyors ez a tempó.

- Sürget az idő – olyan arcot vágott, mintha citromba harapott volna. De az volt az elve, hogy ha citromot kapsz, csinálj belőle limonádét. – Nálunk, ha egy férfi túl rámenős, de elutasítod, olyan, mintha arcába dobnád a virágcsokrát. Kihívást jelent. De azért ne hidd, hogy csak egyéjszakás kalandra gondoltam veled kapcsolatban!

A lány most már nevetett.

- A nagymamám azt mondta, ha találkozom egy férfival, aki kedves, jó humorú, jóképű és jó a fizetése, el kell gondolkoznom azon, hogy hozzámenjek feleségül.

Gianni kihúzta magát.

- Ezek a jelzők mind illenek rám.

- És még te mondod, hogy az amerikaiak nem értik a humort?

- Jól kijönnénk egymással – bólogatott Gianni.

- Én is azt hiszem, de azért ne szaladjunk még az anyakönyvvezetőhöz. – A férfi tenyere hozzáért a combjához, és végigsimított rajta. Ettől zavarba jött. - Inkább igyunk! Remek ez a bor, bár kicsit túl fanyar.

- Cukrosan szereted az életet, Angelina? Legyen túlságosan édes?

- Igazán nem tudom, hogy mit jelent számodra a túl édes. Ha azt, hogy érzelmes alkat vagyok, és nem kedvelem a nyers, durva embereket, akkor igen. Szeretem, ha kissé becsomagolják számomra a valóságot. Akkor szakítottam az első szerelmemmel, amikor ráébredtem, hogy menthetetlenül cinikus, érzéketlen és törtető.

- Mennyi ideig tartott, amíg rájöttél?

- Két évig, de ennek is már két éve.

A lány lesütötte a szemét, az ujjait kezdte nézegetni, melyek összekulcsolva feküdtek az asztalon. Úgy nézte, mintha most látná őket először. Érezte, hogy ingoványos talajra léptek.

- Mindent értek. – törte meg a csendet a férfi. - És azóta?

Angelina elpirult. Szerencsére az alapozó miatt kevéssé látszott. Nem mert a férfi szemébe nézni.

- Azóta semmi.

- Nyente? – kezével egyértelmű mozdulatot tett. - Ezt nem mondhatod komolyan!

- Azért annyira nem drámai a helyzet. Különben is későn kezdtem… Nem hallottál még szinglikről? Remekül megvannak férfiak nélkül is.

- Remekül. Semmi kétség. Hadd találjam ki! Pasizni jöttél Firenzébe?

- Most már sértegetsz? – csattant fel a lány felháborodottan.

- Á, nem! – rázta meg a fejét Gianni. Szőke hajtincsein táncot járt a lampionok fénye. – Nem, te biztosan nem ezért jöttél. Ne egyek többé az anyám főztjéből, ha így van!

- Nem mindenkinek központi kérdés a szex – mondta megbántottan Angelina. – Nem is tudom, miért üldögélek itt veled.

- Mert tetszem neked – válaszolta gondolkozás nélkül, és ismét a régi volt. – Meg akarlak hódítani, de már tudom, hogy sok türelemre lesz szükségem. Változtatok a módszeren.

Szavainak ellentmondott, hogy le sem vette tekintetét a lány ajkairól. Angie agyában megszólalt a vészcsengő, mert úgy tudta, ha egy pasi a száját, vagy urambocsá' a melleit bámulja, kizárólag szexelni akar.

- Táncolunk? – ugrott fel Gianni.

- Még nem is ettünk. Kihűl a bruscetta, pedig nagyon finom illata van - hárított. - Most inkább együnk. Muszáj, hogy mindketten megkóstoljuk, biztosan fokhagymás – évődött.

- Kezdjük háromra? – nevetett a férfi, és felkapott egy paradicsomos kenyérkét.

Eszegettek, iszogattak, és az erős bor a lány fejébe szállt. Már nem is emlékezett, hogy megbántódott, és hogy fájt a lába. Hát jó, felveszi a kesztyűt! Angyali mosollyal emelte fel a tekintetét.

- Akkor most táncolunk, vagy sem? – megpróbálta felhúzni Giannit az asztal mellől.

- Forró ritmusok. Tudsz salsázni? - nézett rá a férfi kihívón.

- Viccelsz? Salsaiskolába jártam Bostonban.

- Komolyan mondod? Pedig szívesen tanítanálak…

- Lássuk csak! Talán te tanulsz majd tőlem! – A lány máris a táncparkett közepére perdült.

A táncoló párok helyet adtak nekik, és Angelina érzéki mozdulatokba kezdett. Gianninak nagyon kellett koncentrálnia, hogy ne keverje össze a mozdulatsorokat, és ne kapja derékon, hogy ott helyben szeretkezzen vele!

Angelina maga volt a tűz, az erotikus csoda. Feltűzött haja kibomlott, vörösen lángolt, akár a Gorgófej. Ledobta a kis kosztümkabátot, és egy kombinépántos, fekete topban hajladozott. Nem viselt melltartót, és telt mellei minden mozdulatára reszkettek, ringtak.

Giannit rosszullét kerülgette. Hullámokban tört rá a vágy. Tiszta őrület! Jobban akarja ezt a nőt,

mint bárkit életében. Magához rántotta, és kiélvezte az édes pillanatot, ahogy felhevült testük egész hosszában összeért. Nem törődött a nézőközönséggel, szájon csókolta.

Aztán, hogy nem ütközött ellenállásba, vérszemet kapott. Nyelvével szétfeszítette a lány borízű, puha ajkait, és még mélyebben, még vadabbul csókolta. Tenyerével a lány gömbölyűségeit igyekezett felfedezni, egyre lejjebb haladva a csípőjén.

Angie-nak eszébe sem jutott tiltakozni, különben is olyan gyorsan történt minden. Jólesett a csók, túlságosan is jól. Ettől kijózanodott. Meg kell állni, ez az út rossz irányba visz. A csók, már maga a szex, hiszen míveli az aktust. Előjáték, ahol a test a testbe hatol, meghódít, birtokba vesz.

Lassan, csak lassan! – dübörgött a férfi fejében is a gondolat. Így elronthat mindent. Érezte, hogy a lány máris eltávolodott.

A kertvendéglő közönsége hangosan tapsolt, többen füttyentgettek. Gianni tudta, hogy tetszett nekik a táncuk, főleg a hollywoodi csók a végén. Összeszedte magát, és könnyedén meghajolt, aztán a lányhoz fordult.

- Menjünk vissza a szállodába?

- Megköszönném.

Angie nagyon hirtelen elcsendesedett, és egész úton meg sem szólalt. Mielőtt beléptek a forgóajtón, Gianni megállította, és megfogta a kezét.

- Nem tettünk semmi szégyenletest, errefelé ez így szokás. A latin vér, tudod? – Szomorúságot látott a lány szemében. – Hófehérke, hogyan maradtál ilyen ártatlan ebben a mocskos világban? – választ sem várva sarkon fordult, és elment, búcsúzás nélkül.

Angie tanácstalanul nézett utána.

Ez csak egy randi. De elbutáskodta.

3.

Igaz ugyan, hogy a csoporttal kellene maradnia, de Gianni kifundálta, hogyan lehetnének mégis kettesben a lánnyal. A délelőtti városnézést lerövidíti amennyire csak tudja, aztán szabadprogram: irány a piac!

Ó, ezt csípni fogják a mamókák és a kis csajok is, ő pedig karon fogja azt az ennivaló nőt, és balra el! Jó esetben visszaandalognak a szállodába, és még akármi is lehet… Rosszabb esetben marad a séta, édes kettesben. Csak nyugi! De valahogy csak le kell fektetnie…

Angelinának derűsen kezdődött a reggel, de ez nem volt újdonság, mert általában derűsen kezdődött. Ahogy felnyitotta a szemét, és meglátta Isten napsugaras egét, eltöltötte az életöröm. Nagyi szerint az első szabály, hogy gondolataink legyenek békések és bizakodók, mert életünk olyan, amilyenné a gondolataink teszik.

Már kislány korától tudatosan formálta a személyiségét. Amikor megdicsérték, megjegyezte, hogy miért kapta a dicséretet, és legközelebb már szándékosan kereste azokat a helyzeteket. Úgy építkezett az elismerő szavakból, mint téglából a ház. Egyre nőtt és erősödött lelkében az önbizalom.

Néha szükség van arra, hogy magunkba nézzünk, és ha harmóniában vagyunk önmagunkkal, akkor harmóniában leszünk a világgal is. A boldogság nem csak egy felemelő pillanat, hanem életforma is lehet.

Na és itt, ebben a csodálatos városban, itt aztán van boldogság! Tengernyi virág és mosoly mindenütt, és a mosoly a napfénynél is melegebb. Amikor a kezed nem mered kinyújtani, nyújts egy mosolyt. Olyan ez, mint a szikra, ha tüzet gyújt.

A Palazzo Vecchio előtt álltak, pontosan ott, ahol előző nap befejezték a városnézést. Angelina a helyhez illő komolysággal igyekezett figyelni az idegenvezetésre, de gondolatai minduntalan elkalandoztak. A férfi arcát fürkészte. Próbálta észrevenni tegnapi csókjuk nyomát, talán egy kis szórakozottságot, de Gianni hibátlanul és töretlen lendülettel tette a dolgát.

- A toszkán főváros nem akármilyen ajándékokkal várja a látogatót. – Gianni dallamos mondatai utat találtak a lány füléhez. – Az imént megcsodálhattuk a dómot, melynek gigászi méretei joggal megdöbbentik az embert, és a mai napig nem tudták megfejteni a kupola építésének titkát, mely valójában két kupolából áll. Egy kisebb belső és egy nagyobb külső. A világ egyik legnagyobb freskójában gyönyörködhetünk a kupolába tekintve, Vasari: Utolsó ítélet. Pontosan 463 lépcsőfok megmászása után juthatunk fel a tetejére, ahol páratlan kilátás fogad. Gépezetek egész sorát találták fel és szerkesztettek meg a tervezők, hogy az építők segítségére legyenek. Ökrökkel vontatott felvonó, csigasor, emelő.

Pontosan délben értek a Piazza della Signoriára, Tornelli kitárt karokkal terelgette őket, mint pásztor a bárányokat. Ez a művelet nem is volt olyan egyszerű, mert a téren kiapadhatatlanul áradt a turisták tömege.

- Mielőtt szót ejtenék a Mediciekről – folytatta Gianni lendületesen -, megemlítem, hogy itt a Palazzo Vecchio alatt egy egész római városrészre bukkantak a régészek. Színházat is találtak, csak éppen a feltárásokat lehetetlenné teszik a páratlan reneszánsz műemlékek. – Két kezével kisimította homlokából a kópés hajtincseket, melyeket szemébe fújt a szél. – Itt minden a Mediciekről szól! Firenze testestől, lelkestől a Medicieké volt. Ó, de ravaszul csinálták! Mint egy udvarló, aki el akarja nyerni hölgye kezét. Először csak tanácsadók, bankárok voltak, és vagyonukkal támogatták a város

fejlődését, később már kardjukkal is, hálára kötelezve ezzel a kormányzó testületet, a Signoriát. Ha nem tudnák, elárulom: a Signoria tagjait szavazással választották, fehér vagy fekete babszemeket kellett beledobni egy cserépkorsóba.

- Nem állhatnánk inkább az árnyékba? Nagyon erős a nap – szólt közbe valaki, és az egész kompánia hátrahúzódott.

- A Mediciek észrevétlenül épültek a hatalomba – mesélt tovább Gianni -, végül egyedül maradtak a húsostálnál. Szerénynek, alázatosnak mutatkoztak, miközben pompakedvelők és az élet császárai voltak. És íme, a Palazzo Vecchio, hatalmuk jelképe! Kívül puritánul egyszerű és dísztelen, de belülről fejedelmi pompát találunk. Erődítménynek épült, de valóságos palotává nőtte ki magát. Figyelmükbe ajánlom a Mediciek világhírű könyvtárát, a Laurenziát, ahol Mathias magyar király híres corvinái is megtalálhatók. A palotába lépve Verocchio szökőkútja fogad és aranystukkós oszlopai, aztán Vasari freskói az Ötszázak termének falain, a Mediciek hőstetteivel. A fal mentén Michelangelo márványból alkotott szoborcsoportja áll őrt. A Szellem legyőzi a nyers erőt. Ez a Mediciek arspoeticája, hiszen lángelméjük és furfangjuk segítette őket győztes pozícióba.

Miközben a csoport tagjai ámultan hallgatták, és jobbra-balra tekergették a fejüket, Gianni oldalazva, megpróbált Angelina közelébe kerülni. Cinkos pillantást vetett rá, melyet csak ők ketten értettek.

- Jól érzed magad, szépségem?

- Ó, nagyon is! – nevetett Angelina. – Le vagyok nyűgözve, de tényleg. Nem könnyű befogadni ennyi információt.